

ברכות לאבא היקר והאהוב לרגל יום הולדתו התשעים
משולמית

אבינו היקר נולד עם כנפיים.

זה לא עניין פשוט לבן תמותה להגיע לארץ הזאת עם כנפים. ילדים עם כנפיים הם אמנם ילדי הוריהם, אבל מעבר לזה הם ילדי הבורא, השומר עליהם במיוחד. אם לומר זאת בלשון משל, ניתן לומר שאותו מלאך מן האגדה נשק לו קלות על אזנו ולחש לו בטרם יצא מבטן "לך ובקש את האמת שלך, רק כך תמצא שקט, רק כך תמצא את מבוקשך" אבל כידוע אנו נולדים להורים ולהם ציפיות משלהם. מה הם יודעים מכנפיים, להם יש תכניות. לא זכור לי שאבא סיפר לי. ממנו אני זוכרת את הסיפור המפורסם "אורי עצור" ותוצאותיו המצילות. אבל זכורתני (ושמא מסבתא קלרה?) לילות שאבא ישן על סף דלת הבית הנעולה. הרבה בכיתי בסתר על צערו של אבא. ואבא לא נעל את הדלת בפנינו מהזכור לי, מעולם. מה עושה ילד עם כנפיים החי בעולמות שונים, מנגינות מעולמות שונים מנגנות בו, ואין לו עם מי לדבר. מרד אחר מרד, כדי לנסות ולפרש את עצמו. צמחונות וטבעונות, שאכן דבקו בדורות שאחריו, ולבסוף, הדרך אל ה'. דרך חתחתים שתחילתה תלות בסמכויות, ואחריתה למדנות ועצמאות רוחנית מופלאה, אותה הוא ממשיך להוריש לדורות הבאים. עד עצם היום הזה אנחנו מקבלים מתנות אלקטרוניות כתובות עם עצותיו הטובות ותלמודו של אבא, החכם והמלומד והצלול. אנו קוראים ונהנים. אבל גם הדרכים השגויות לכאורה, לא היו לשוא. אבא נסע לשוויץ ללמוד רפואה, ושמא לא היה צריך, אבל לו לא נסע, איך היה פוגש את אמא המדהימה, זוגתו האחת והיחידה לחיים? וכך נולדה אהבה לאין קץ, ומשפחה שגדלה ועברה ארצה, עם אמא החלוצה והגיבורה, וארבעת הילדים הראשונים, להם נתוספו עוד ארבעה, והנה כולנו יחד כאן, מלוכדים ואוהבים, חוגגים לאבא היקר את יום הולדתו התשעים. אני זוכרת כל כך הרבה, אבל נסתפק במחזיק המפתחות המזהב והמנגן על דלת חדר הילדים בברן, שאבא תמיד הפעיל אותו טרם נרדמנו. את סיפורי התנ"ך שאבא החיה אותם עם עיניו הנוצצות, ושלא אשכחם לעולם, ואת מלחמת הכריות המלאה צחוקים וכיף, ששלחה אותנו לארץ החלומות.

לי, שבליבי כה דמיתי לאבא, נגע המלאך האגדי בעיני ואמר, עולמות רבים המה, צאי ובקשי. יצאתי לשדות לשוחח עם האבות ועם בוראי, רגלי לא ידעו לעמוד על הקרקע, והזמן זרם בי מעידן לעידן. נסעתי ממאה אחת לאחרת מבלי שאף אחוש בכך, וחייתי כאן ושם. ביקשתי אחר סודות הטבע, והאמנתי שאחים לנו בעולמות רחוקים. למדתי דברים כמוסים, והם היו כחלב ודבש תחת לשוני. ויותר מכל התחננתי מבוראי לדעת את מטרתני בעולם. זכיתי לדעת. לא מעט קשיים היו לאמא ואבא בגידולי. מה עושים עם ילדה מכונפת, שרגליה אינן על האדמה, שחולמת ואינה מכינה עצמה לאוטבוס, ואינה מודעת לעולם הזה? ואני, כל הזמן ראיתי עצמי כממשיכת דרכו של אבא.

למרות סבלו ומצוקותיו, אבא נשאר נאמן לדרכו, ולעולם לא חדל לתור אחר האמת שלו, עד עצם היום הזה. וזה הנס וזה הנצחון הגדול של אבא.

תזכה לשנים רבות!
מונצ'וס אניוס אי בואינוס